

Lívsmýndin

P. O. Hansen: – Er ein mynd ikki nóg sterk at liva sitt egna lív, so má hon doyggja. Tað er nakað forloysandi í at mála út yvir eina mynd, so hon fær frið, og ein nýggj mynd veksur fram fyri at progvokera áskoðaran at hyggja...

Eftir áheitan prenta vit grein úr Vejle Amts Folkeblad um listarmálaran P. O. Hansen, ið fær inspiratiónir úr Føroyum

Forsynet sendte den fynske maler P. O. Hansen til Færøerne, da tiden og manden var moden.

Mødet med Færøerne blev en milepæl for maleren, der siden er vendt regelmæssigt tilbage til øerne for at mærke naturens pulsslag.

Fjelde, der undetiden synes at sejle gennem splintret lys.

Den tætteråtonede tåge, der gradvist æder øerne.

Klipperne tæt på havet forskudt for hinanden i okker, sort og gråt med gult lav.

Maleren følte sig med det samme mærkeligt hjemme på Færøerne, og der var en forunderlig genkendelig glæde ved mødet, som var det en god gammel ven.

– Jeg var ikke i tvivl om, at det var en af livets ukendte selvfølgheder, at jeg kom til Færøerne.

– Dialogen var etableret øjeblikkeligt, og det var, som om mit lyrisk fynske gemyt kun havde ventet på skriften af det store naturdrama på Færøerne.

– Man søger ubevidst sin modpol, og den fandt jeg her, fortæller P. O. Hansen.

Naturens skrifttegn

Han sidder hjemme i atelieret i det føde hus i Åsum udenfor Odense, hvor han bor sammen med sin kone, Ruth, omgivet af sin egen og andres billedkunst.

17. oktober fylder P. O. Hansen 70 år, og Galleri

Epoke i Vejle har taget forskud få kendsgerningen på den store fødselsdagsudstilling, der nu går på hæld i galleriet i Vestergade.

P. O. Hansen har senere på året fra 5. november lejet Fyns Udstillingsbygning for Kunst og Design, Filosofgangen i Odense, til en stor udstilling, som omfatter maleri, collage, tegninger og grafik.

Netop nu er han optaget af et nyt stort billede, som klinger med den velkendte sikre fornemmelse for komposition af farver og naturens skrifttegn med et stofligt resultat, der møder beskuerne med et betragteligt fysisk nærvær.

Det fylder på mere end én måde, forlanger helt naturlig opmærksomhed om sit væsen.

Og det får billedet – naturligtvis.

Ydmygheden i behold

– Ethvert maleri har sit eget væsen, sin egenart. Og det skal rumme præcis den portion af mystik i sit væsen, der irriterer folk så meget, at de ikke kan lade være med at kigge på det.

– Men hvis et billede ikke er stærkt nok til at leve, må det dø.

– Der er noget forløsende i at male et billede over, så det får fred og et nyt vokes frem for at provokere beskuerne til at se, siger P. O. Hansen.

Han er en myrflittig bil-

ledkunstner, der altid er i gang med en opgave.

Faktisk føler han det som en pligt at forvalte det talent, han nu engang har fået til at registrere omgivelserne på.

Det ligger dybt i ham, at der skal arbejdes, kæmpes – hele tiden.

Og det bliver ikke lettere med årene. Tværtimod.

Måske fordi graden af ydmyghed og selvkritik stiger i takt med malerens kloge indsigt i livet og de dybere personlige lag, han dykker ned igen, når han maler.

Idealbilledet

– Jeg siger undertiden til mig selv: P. O.! I grunden er det kun ét stort billede, du maler på. Hver dag, året rundt.

– I årevis har du malet på det store idealbillede, det store mystiske livsmaleri, som er dit, og som rummer alloe facetter af dit liv.

– Billedkunsten er jo set gennem mine egoistiske briller, siger P. O. Hansen og kigger ud på de gamle kønne æbletræer i havens grønne idyl.

Hans kone, Ruth, der er god iagttagelse, siger, hun kan se på gemalens ryg, når han trænger til at komme en tur til Færøerne for at få fyldt hylderne i sit indre reservedelslager.

Så sender hun ham glad afsted, for hun deler hans kærlighed til Færøerne.

Og maleren har skitset-

blokke og blyanter i bagagen og opladt sind til at modtage al naturens herlighed. Så kan han tegne et forråd

af billeder, som kommer med hjem til Fyn.

Og det er her P. O. Hansen omsætter det fastholdte

øjeblik til velklingende koloristisk nordisk naturkraft på lærredet.

Basaltformationer formet som et kæmpe orgel glinsende sorte lyden er havets og vondens stadig improviserende

Fjeldene sejler i splitret lys sol på hav sølv i gråt

Havet under mig sort – grønt Masser af Lunder

vippende på de bløde dønninger en enkelt blinker med sit røde bryst

Jeg føler mig på knivens æg faldende fjeld på begge sider Bevæger mig i Svartbagens område øverst på fjeldet den følger mig og dykker med skrattende stemme som en tør latter

På fjeldhulden står lomvigen i kjole og hvidt